

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΡΕΝΤΥ ΓΕΡΜΑΝΟ

Από τον πρ. της ΕΣΗΕΑ Ν. Κιάο

Έφυγε ένας από τους μεγάλους, ένας από τους πρώτους της ελληνικής δημοσιογραφίας.

Και ήταν τόσο απλός, τόσο δικός μας, όπως ακριβώς μας πλησίαζε από την τηλεοπτική οθόνη και καθόταν δίπλα μας. Δημοσιογράφος, συγγραφέας, λογοτέχνης, άνθρωπος της τηλεόρασης, που λάτρεψε τη ζωή και τη νοστήμισε με “Αλάτι και Πιπέρι”.

Είχε το μεγάλο προνόμιο να κουβεντιάζει με τον κόσμο, να ακούει, να χαμογελάει, να καλοδέχεται τον συνομιλητή του.

Μπορούμε κάλλιστα να σου πούμε, Φρέντυ σήμερα, “Με συγχωρείτε λάθος”, καθώς όλη αυτή η τελετή θα μπορούσε να ήταν αστείο. Μακάρι, αλλά δυστυχώς δεν είναι. Και ας μην σκεπτόμαστε, εμείς οι ζώντες, οι περιλυπόμενοι “Το δις Εξαμαρτείν”. Είναι σαν να μας λες “Γράψ’ το όπως το λω”. Και σαν να σου απαντούμε εμείς “Σκέψου πριν το αγοράσεις”.

Λάτρεψες τη ζωή, την αγάπη, τον έρωτα και ας μας είπες περιπαιχτικά “Ούτε αλάτι, ούτε πιπέρι”, ενώ ο ίδιος έδινες την απάντηση “Φάπ”. Χρονογράφος από τους λίγους, δε δίστασες και του είπες (χαμογελώντας) “Τζίμμυ πάρε ένα φουτίκι..”.

Τι καλύτερα να ήταν τώρα “Ένα γελαστό απόγευμα” και μέρες πάλι που είναι να είχαμε το “Ευρω-λεξικό” και να διαβάζαμε την “Πρώτη Σελίδα”, έστω κι αν “Ο εχθρικός πλανήτης” μας έστελνε, όπως και τώρα, βομβαρδισμούς παρέα με τον “Σαμ”. Εσύ όμως είχες πληρωμένη την απάντηση, “Τρελαθήκαμε εντελώς;”. Με την

“Ακριβή μου Σοφία”, “Η Εκτέλεση”, μας γύριζε πίσω δεκαετίες. Εσύ όμως, άρχοντας αληθινός, ξεφύλλιζες “Τα ερωτικά της Κορσικής”, συντροφιά με τη “Γυναίκα από Βελούδο” και την “Τερέζα” και βροντοφώναζες “Γεια σου, Έλληνα”.

Πας τώρα να συναντήσεις την “Έλλη Λαμπέτη” και από κει θα μας πεις “Φυστίκι ελήφθη. Οβερ”. Σου λέμε και μεις “Καληνύχτα θείε Όσκαρ” με το φόβο, με την έννοια, με τη σκέψη μήπως ακούσουμε “Ελλάς υπό το μηδέν”.

Σε αποχαιρετούμε οι δημοσιογράφοι, η ΕΣΗΕΑ, η Ένωσή σου, την οποία τίμησες σε όλη τη διαδρομή σου από την “Ελευθερία” και τη “Μεσημβρινή” προδικτατορικά ως την “Απογευματινή” και την “Ελευθεροτυπία”. Και παράλληλα η θητεία στην τηλεόραση, όπου έβαλες τη σφραγίδα σου και στην οποία έδωσες το όνομά σου. Αφήνεις τεράστιο κενό στο λόγο, στην τηλεοπτική δουλειά, στο διάλογο, στη συμπεριφορά.

Σε αποχαιρετούμε ακριβέ μας Φρέντυ!